

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **G. D.**, bytem X, zast. JUDr. Miroslavem Nypem, advokátem se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti: **1) Statutární město Hradec Králové**, Československé armády 408, Hradec Králové, **2) P. S.**, bytem X a **3) J. Š.**, bytem X, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. září 2014, č.j. 10171/UP/2014/Kul, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil územní rozhodnutí č. 1000, spis. zn. 156177/2013/HA/Mi, č.j. MMHK/177924/2013 Magistrátu města Hradec Králové, odboru hlavního architekta (dále jen také „stavební úřad“), ze dne 25. 2. 2014. Tímto rozhodnutím byla podle § 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), v souvislosti s jeho § 79 a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování,

source not found.

územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, umístěna stavba „SO 101 stavební úpravy křižovatky ulic Dvorská, Cihlářská a K Meteoru obsahující rozšíření zpevněných ploch, SO 431 veřejné osvětlení“ na pozemcích p.č. 452/30, 847/2, 865, 913/1 v k.ú. Svobodné Dvory (dále také jen „Stavba“).

II. Obsah žaloby

V úvodu žaloby žalobce ve stručnosti popsal průběh správního řízení. Následně uvedl, že v napadeném rozhodnutí spatřuje zásah do své právní sféry spočívající v nerespektování jeho práva pokojně užívat svůj majetek, jakož i práva svobodného výkonu podnikatelské činnosti, která jsou zakotvena v čl. 11 odst. 1 a čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný dále dle žalobce nesplnil požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, což je jedna z podmínek ústavně souladného rozhodnutí, neboť se nedostatečně vypořádal s žalobcovými odvolacími námitkami.

Závazné stanovisko Magistrátu města Hradec Králové, odboru dopravy ze dne 21. 1. 2013, sp. zn. SZ MMHK/217604/2012 OD1/Kab, MMHK/011465/2013, dle žalobce vůbec nereflektuje práva a oprávněné zájmy účastníků řízení dle § 2 odst. 2 správního řádu. Namítl, že umístěním přechodu pro chodce mu bude prakticky znemožněno zásobování prodejny s přilehlou provozovnou, a tím i výkon předmětu podnikání. Prodejna přitom na tomto místě funguje více jak padesát let. Prodejna byla vždy zásobována pouze z ulice Dvorská, jiný způsob není v dané lokalitě možný. Proto má prodejna 2 vchody. Jeden je určen pro distribuci nebaleného pečiva, druhý pro zákazníky. S ohledem na hygienické předpisy je vyloučeno, aby nebalené potraviny byly naskladňovány přes prostory, v nichž by přicházela v úvahu jejich kontaminace, např. přes šatnu ze dvora. Stejně tak není možné, aby k přepravě zboží byly využívány v rámci objektu prostory jiného subjektu. Světlost průjezdu vrat činí 2.8 m, vyšší vozidla, např. ta s nástavbou chladících agregátů, do dvora nezajedou.

Uvažovaný přechod tak dle žalobce jednak znemožní zásobování prodejny, jednak bude bránit ve výhledu chodcům, jelikož celková vzdálenost pro zastavení vozidel se prodlouží nejen o samotný přechod, ale také o vzdálenost 5 metrů dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Vozidla s bočním i zadním naložením budou muset zastavit daleko za vchodem určeným k zásobování nebalených potravin. Vykládka u vozidel se zadní plošinou bude prováděna před sousední nemovitostí, mimo vchod do prodejny. Může tak nastat situace, kdy řidič jedoucí od Hradce Králové zastaví před přechodem pro chodce ve vzdálenosti 5 metrů a dostane se tak zcela jistě do prostoru křižovatky. Pokud zastaví proti vratům, která bude chtít otevřít, bude stát na přechodu pro chodce. Přitom daný areál užívá více společností, k otevírání vrat proto dochází 20x až 30x za den. Nic přitom nebrání, aby přechod pro chodce byl umístěn o pár desítek metrů blíže k restauraci „U Dvora“.

Žalobce dále vyjádřil nesouhlas s obsahem závazného stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 25. 8. 2014, č.j. 10171/UP/2014. Konkrétně s tvrzením, že zásobování z místní

source not found.

komunikace probíhalo a probíhá v rozporu se zákonem o silničním provozu. V souvislosti se zněním jeho § 2 písm. o) vyjádřil názor, že pojem „neprodlené naložení nebo složení nákladu“ je pojmem neurčitým, který je nutné vykládat v kontextu konkrétních okolností. Je tak nutno pod něj zařadit i další úkony spojené s nakládkou a vykládkou zboží, tedy i např. dobu spojenou s kontrolou zboží a s nezbytnými úkony ohledně převzetí zboží. Žalovaný se však s touto námitkou nevypořádal a rezignoval tak dle žalobce na řádné a vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí.

Správní orgány měly rovněž porušit požadavek na úplné a přesné zjištění skutečného stavu věci. Mínil tím skutečnost, že stavební úřad upustil od místního šetření a žalovaný tento postup shledal správným. Po formální stránce možná ano, nicméně dle žalobce nemohl být „posouzením od stolu“ skutečný stav věci zjištěn řádně. Pokud by bylo místní šetření provedeno, stavební úřad by zjistil, že uvažovaný přechod zasahuje do oprávněných zájmů žalobce, které má správní orgán dle § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost šetřit. Zároveň by se mohl pokusit nalézt jiné řešení, aby dostál zásadě zakotvené v § 6 odst. 2 správního řádu, tedy postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a aby dotčené osoby byly co nejméně obtěžovány.

Navrhl proto, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Ve vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že v ní uvedl žalobce námitky totožné s námitkami odvolacími, se kterými se žalovaný vypořádal v obsahu napadeného rozhodnutí, jehož podkladem bylo rovněž závazné stanovisko č.j. 10171/UP/2014 Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy ze dne 25. 8. 2014, kterým bylo závazné stanovisko Magistrátu města Hradec Králové, odboru dopravy č.j. SZ MMHK/217604/2012 OD1/Kab ze dne 21. 1. 2013 změněno tak, že věta „*Magistrát města Hradec Králové – odbor dopravy jako příslušný silniční správní úřad dle § 40 odst. 5 písm. c zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů souhlasí za dodržení následujících podmínek:*“ se nahrazuje větou „*Magistrát města Hradec Králové – odbor dopravy jako příslušný silniční správní úřad dle § 40 odst. 4 písm. d zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů souhlasí za dodržení následujících podmínek:*“. Ve zbývajících částech závazné stanovisko neměnilo.

Správní úvahy, které žalovaného vedly k vydání napadeného rozhodnutí, jsou dle něho popsány v jeho odůvodnění, a to s odkazem na příslušná právní ustanovení.

Žalovaný proto považuje napadené rozhodnutí za zákonné a žalobní důvody za nedůvodné. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Žádná z osob, které se přihlásily jako osoby zúčastněné na řízení, se k věci podrobněji nevyjádřila.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalovaný souhlas výslovně, žalobce pak postupem dle věty druhé téhož ustanovení. O věci usoudil následovně.

Krajský soud v souvislosti s tím předesílá, že se každou ze žalobních námitek mohl zabývat pouze v míře obecnosti odpovídající míře obecnosti vznesené žalobní námitky. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. totiž soud přezkumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je tedy ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.6.2005, č.j. 7Afs 104/2004-54, event. rozsudek téhož soudu ze dne 18.7.2013, č.j. 9Afs 35/2012-42).

Jestliže žalobce vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž toliko v rovině obecné. Soud není povinen ani oprávněn za jeho osobu domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení jím namítaných zákonných ustanovení, či z jakých konkrétních důvodů pokládá tento žalované rozhodnutí za nesrozumitelně a nedostatečně odůvodněné, apod.

1. Prvou ze žalobních námitek týkající se umístění přechodu pro chodce před domem žalobce dle projektové dokumentace lze rozdělit do dvou bodů. Žalobce napadl jednak nesoulad umístění přechodu s obecně závaznými právními předpisy na úseku pozemních komunikací a provozu na nich (vliv přechodu na bezpečnost silničního provozu a na bezpečnost chodců v daném místě). Vedle toho namítal nevhodnost umístění přechodu pro chodce na daném místě (nemožnost zastavení zásobovacích vozů přímo před prodejnou, prodloužení vzdáleností pro vykládku zboží, nutnost zvýšené potřeby provádět vykládku zboží ve dvoře domu apod.).

1a. První bod této žalobní námitek směřoval do obsahu závazného stanoviska Magistrátu města Hradec Králové, odboru dopravy ze dne 21. 1. 2013, sp. zn. SZ MMHK/217604/2012 OD1/Kab, MMHK/011465/2013. Ten je z pozice silničního správního úřadu vydal ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu.

Dle tohoto ustanovení je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány

source not found.

příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. V přezkoumávané věci tedy vydal silniční správní úřad coby dotčený orgán souhlasné závazné stanovisko s umístěním Stavby podmíněné dodržením podmínek v závazném stanovisku specifikovaných. V tomto závazném stanovisku tedy uplatnil ke Stavbě svoje stanovisko dle § 40 odst. 4 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), z hlediska veřejných zájmů chráněných tímto zákonem.

V odvolání proti územnímu rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby napadal žalobce zejména obsah uvedeného závazného stanoviska, když jeho odvolací námitky týkající se této problematiky byly v podstatě shodné s námitkami žalobními.

Žalovaný coby odvolací orgán tuto skutečnost nepřehlédl a správně vyhodnotil, že za této situace je na místě postup dle § 149 odst. 4 správního řádu. Dle něho jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Výsledkem bylo závazné stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 25. 8. 2014, č.j. 10171/UP/2014. Ten závazné stanovisko silničního správního úřadu potvrdil, učiněná změna se týkala pouze správného odkazu na zákonné ustanovení zmocňující silniční správní úřad k uplatnění závazného stanoviska (viz oddíl III. tohoto rozsudku).

V odůvodnění svého závazného stanoviska pak uvedl, proč nepovažuje námitky žalobce za důvodné. Mimo jiné konstatoval, že pokud bude Stavba realizována dle projektové dokumentace, nemůže být ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu, naopak stavbou přechodu pro chodce se bezpečnost chodců výrazně zvýší. Obsah závazného stanoviska silničního správního úřadu, obsahující rovněž podmínky pro umístění Stavby, považoval za správný a v souladu se zákonem.

Správní orgány obou stupňů tedy rozhodovaly za situace, kdy měly ohledně námitek žalobce, kterými brojil proti umístění přechodu pro chodce dle projektové dokumentace a které spadají svým obsahem do oblasti veřejných zájmů chráněných zákonem o pozemních komunikacích, k dispozici závazná stanoviska dotčených orgánů. Ty ve vzájemné shodě s umístěním Stavby projevíly souhlas.

Krajský soud zdůrazňuje, že správní orgány nemohou posuzovat odbornou stránku stanoviska ve smyslu jeho správnosti, to by popíralo samotný smysl závazných stanovisek. Krajský soud pak neshledal, že by závazná stanoviska obou stupňů nebyla úplná, určitá či nesrozumitelná, nebo že by se jimi správní orgány příslušné k jejich vydání dopustily zjevného nebo skutkového pochybení. To ostatně v žalobě nerozporoval ani žalobce.

Dle krajského soudu tak za tohoto stavu věci správním orgánům nezbylo, než závazná stanoviska dotčených orgánů ohledně souladu umístěvané Stavby s veřejnými zájmy chráněnými zákonem o pozemních komunikacích respektovat.

Pro úplnost odkazuje krajský soud ještě na vyjádření Dopravního inspektorátu Územního odboru Policie České republiky Hradec Králové ze dne 29. 11. 2012, č.j.:

source not found.

KRPH-170-346/ČJ-2012-050206. Ten se k věci vyjádřil nikoliv jako orgán dotčený, ale jako orgán státní správy ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Také on vyslovil s vydáním územního rozhodnutí souhlas, za podmínek v tomto vyjádření stanovených.

1b. Správní orgány se zabývaly rovněž námitkami žalobce, že umístěním přechodu pro chodce proti vchodu a vjezdu do jeho domu bude znemožněno či podstatně ztíženo zásobování prodejny potravin, kterou v domě žalobce pronajímá. Tyto námitky se tak týkaly otázky vhodnosti umístění přechodu, nikoliv rozporu jeho umístění s konkrétními obecně závaznými právními předpisy.

Krajský soud odkazuje zejména na Dodatek č. 1 Souhrnné technické zprávy ze dne 13. 12. 2013, v němž projektant k výzvě stavebního úřadu reaguje na tyto žalobcovy námitky. Z jeho vyjádření je zřejmé, že tyto důvodnými neshledal, neboť zásobování prodejny znemožněno nebude. Při vykládce z ulice dojde pouze k prodloužení vzdálenosti mezi vykládaným vozem a vchodem do prodejny v řádu několika metrů. Projektant také zdůraznil možnost důslednějšího využívání vykládky vozů v areálu dvora žalobcova domu, přičemž vjezdu na něj dle něho v zásadě rovněž nic nebrání. Rovněž poukázal na nesmyslnost návrhu žalobce na alternativní polohu umístění přechodu pro chodce.

S uvedenou námitkou a shora provedeným dokazováním se stavební úřad vypořádal na str. 19 až 21 územního rozhodnutí. S odkazem na projektovou dokumentaci a citovaný dodatek souhrnné technické zprávy dospěl k závěru, že obavy žalobce z nemožnosti zásobování prodejny umístěné v jeho domě jsou liché. Dále objasnil, proč se umístění přechodu pro chodce na daném místě jeví optimálním řešením. Žalovaný pak závěry stavebního úřadu v žalobou napadeném rozhodnutí potvrdil.

K rozsahu zjištěného skutkového stavu věci, jakož i k uvedeným právním závěrům nemá krajský soud žádné výhrady. V míře obecnosti odpovídající míře obecnosti vznesené žalobní námitky tedy konstatuje, že na základě provedeného dokazování bylo prokázáno, že umístění přechodu pro chodce dle projektové dokumentace nejenže neznemožní zásobování prodejny potravin v domě žalobce, ale ani je nijak podstatně neztíží. Pouze se (při vykládce z místní komunikace) o několik metrů prodlouží trasa vykládky zboží oproti současné praxi. Žalobce také nikterak nevyvrátil logický závěr projektanta, že k vykládce zboží by měl sloužit přednostně dvůr domu. Vjezdu na něj by ani v budoucnu nemělo nic bránit a s ohledem na výšku vrat jej může využít většina zásobovacích vozidel. Krajský soud proto uzavírá, že umístěním stavby nedojde tedy ani k dotčení vlastnického práva žalobce, ani k dotčení jeho práva na svobodný výkon podnikatelské činnosti.

2. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Jak plyne z obsahu žaloby (viz první věta druhého odstavce na její straně páté) konkretizoval nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí tak, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, v níž žalobce popsal, co obnáší dovoz zboží do prodejny, kdy současně s vyložením zboží je nutné je také překontrolovat a dále vykonat činnosti nezbytně nutné a bezprostředně související s převzetím zboží. Může se tak jednat o delší časový interval, zvláště když přijede několik dodavatelů najednou. Přesto se dle

source not found.

žalobce ve smyslu § 2 písm. o) zákona o silničním provozu jedná o zastavení vozidla, neboť uvedené činnosti naplňují neurčitý právní pojem „neprodlené naložení nebo složení nákladu“ obsažený ve shora citovaném ustanovení.

Z obsahu žaloby je rovněž patrné, že v souvislosti s touto námitkou žalobce nesouhlasí se závěry závazného stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 25. 8. 2014, č.j. 10171/UP/2014, že zásobování prodejny v žalobcově domě z místní komunikace, tak jak je v odvolání sám popsal, probíhalo a probíhá v rozporu se zákonem o silničním provozu a to z důvodu, že v žalobcem popisovaném průběhu vykládky zboží spatřoval správní orgán nikoliv zastavení vozidla, ale stání.

Otázka, zda vozidla při vykládce zboží před prodejnou v domě žalobce naplňují pojem „zastavit“ ve smyslu § 2 písm. o) zákona o silničním provozu nebo pojem „stát“ ve smyslu § 2 písm. n) téhož zákona, však vůbec není předmětem přezkoumávaného správního řízení, tedy řízení o umístění stavby. Shora uvedený názor vyslovil Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, až v závěru svého závazného stanoviska na dokreslení již před tím objasněných důvodů, proč odvolací námitky, v nichž žalobce projevil s umístěním přechodu pro chodce dle projektové dokumentace nesouhlas, nejsou důvodné. Problematika souladu vykládky zboží před prodejnou potravin tak, jak probíhá v současné době, se zákonem o silničním provozu, je pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o umístění stavby zcela irelevantní. Žalovaný proto nepochybil, pokud na toto odvolací tvrzení, resp. na způsob, jak se s tímto tvrzením vypořádal ve svém závazném stanovisku Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, již v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně nereagoval. Tato skutečnost tak rozhodně není způsobilá přivodit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ani z důvodu jeho nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů.

V souvislosti s touto problematikou považuje krajský soud za vhodné zdůraznit, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na

source not found.

www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu z 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

3. V poslední žalobní námitce žalobce vytkl správním orgánům, že upustily od místního šetření ve věci, v důsledku čehož nezjistily úplně a řádně skutkový stav věci. Kdyby tak učinily, nepochybně dle jeho názoru zjistily, že uvažovaný přechod zasahuje do jeho oprávněných zájmů.

Dle § 87 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení správního řízení a k projednání žádosti nařídí ústní jednání, a je-li to účelné, spojí je s ohledáním na místě; oznámení o konání ústního jednání se doručí nejméně 15 dnů předem. Stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Upustí-li stavební úřad od ústního jednání, stanoví lhůtu, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit námitky a dotčené orgány závazná stanoviska; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů.

V přezkoumávané věci zahájil stavební úřad územní řízení oznámením ze dne 9. 10. 2013. V jeho úvodu učinil závěr, že jsou splněny shora citované zákonné podmínky pro to, aby upustil od ústního jednání a ohledání na místě. Následně postupoval dle citovaných požadavků stavebního zákona.

S ohledem zejména na nesouhlasné stanovisko žalobce s umístěním přechodu pro chodce před jeho domem však nakonec stavební úřad jednání nařídil. Šlo o jednání za účelem docílení dohody, které se konalo 2. 1. 2014, jak je zřejmé ze správního spisu. Z protokolu o tomto jednání plyne, že o dané problematice probíhala rozsáhlá diskuse. Žalobce s nájemkyní obchodu v jeho nemovitosti odešli

source not found.

před ukončením jednání s tím, že s navrženým řešením stále nesouhlasí. Bylo dohodnuto, že ve věci bude provedeno doplnění dokazování a věc že bude projednána také s komisí místní samosprávy ve Svobodných Dvorech. Ta nakonec ve vyjádření ze dne 3. 2. 2014 sdělila, že k dohodě s žalobcem stále nedošlo, neboť mu prý bude znemožněno zásobování obchodu. Vyslovila domněnku, že žalobci jde spíše o to, aby zákazníci prodejny mohli stát co nejbližší vchodu do prodejny. Přiklonila se proto k vybudování přechodu pro chodce dle projektové dokumentace.

Jak je patrné ze shora citovaného ustanovení § 87 odst. 1 stavebního zákona, může stavební úřad (nikoliv však svévolně, ale při splnění určitých podmínek) od ústního jednání ve věci a od ohledání na místě upustit. Je na uvážení stavebního úřadu, zda shledá tyto podmínky (tedy jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru) naplněnými. Důvody takového postupu musí účastníkům řízení řádně objasnit.

Stavební úřad jak v oznámení o zahájení řízení, tak následně v odůvodnění územního rozhodnutí (viz str. 8) vysvětlil, proč považuje zákonné předpoklady pro upuštění od ústního jednání a ohledání na místě za naplněné. Tento jeho postup přezkoumal na základě odvolací námítky žalovaný a shledal jej správným (viz str. 10 a 11 žalovaného rozhodnutí).

Rovněž krajský soud nemá pochybnosti o tom, že uvedený postup stavebního úřadu byl na místě a v souladu se zákonem. Stavební úřad měl k dispozici projektovou dokumentaci obsahující i fotodokumentaci a podrobné situační zákresy v mapách. Není tedy důvod pochybovat o tom, že situaci na místě dobře znal a že žádost o územní rozhodnutí poskytovala dostatečný podklad pro posouzení záměru. Nelze také podceňovat předpokládanou znalost poměrů v dané lokalitě ze strany pracovníků stavebního úřadu získanou na základě jejich dřívější úřední činnosti. Ostatně ani žalobce nevznnesl jedinou konkrétní námítku, která by splnění shora uvedených zákonných podmínek, za kterých je možno od ústního jednání a ohledání na místě upustit, zpochybňovala.

Přesto, na základě nesouhlasného stanoviska žalobce, stavební úřad ve věci ústní jednání za účelem dosažení dohody nařídil. Bezpochyby právě proto, aby žalobce měl prostor k podrobnějšímu odůvodnění svého zamítavého stanoviska, aby byly ještě podrobněji objasněny poměry v daném místě, případně aby byl spor vyřešen dohodou. Je zřejmé, že při tomto jednání byla věc obšírně projednána, žalobce měl možnost uplatnit svoji argumentaci. V návaznosti na toto jednání se stavební úřad zajímal také o názor orgánu místní samosprávy, coby znalce místních poměrů, kterého se mu dostalo. Dle krajského soudu tak měl žalovaný k dispozici dostatečný důkazní a podkladový materiál pro rozhodnutí ve věci. Nařízení ohledání na místě, jehož se domáhá žalobce, se tak jeví nadbytečným, protože by již žádné jiné poznatky či informace k posouzení věci přinést nemohlo. S žádným konkrétním tvrzením v tomto směru nepřišel ani žalobce. Důvod, na základě něhož považuje nařízení ohledání na místě za nutné, vymezil ve zcela obecné rovině.

Krajský soud tak žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal tedy žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval, z obsahu soudního spisu ani nevyplývá, že by mu nějaké měly vzniknout.

Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně ani jedna z osob zúčastněných na řízení náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 25. září 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu